

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt. Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hova az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
--	---	---

Régi nóta.

Minden magyar ember, a ki az alföldön született, tudja azt, hogy miként keletkeztek a legjobb magyar nóták, melyek, még egy magyar él, élni fognak, sőt el lehet mondani, hogy az új nóták dallamai majdnem kivétel nélkül a régiekből vannak átdolgozva. Petőfi megteremtette a szöveget és Nyisnyai csinált rá dallamot. Egészen újat csak ritka esetben teremtenek a zeneköltők.

De az is tény, hogy bármilyen szépek is a régi nóták, ha fel nem újítják, ha nem változtatják, megszokottá válnak, nem lelkesítenek, unatkozóan hatnak a kedélyre.

A „Tiszavidék“ f. hó 12-én megjelent számának vezércikke „A F. 48-as Népkör“ cím alatt megint előszedi régi nótáját és meglehetősen hamis hangon huzza ugyan azt az éneket, melyet a mult évi képviselő választási mozgalmak alatt, oly szívrehatóan, oly érzéssel húzott, hogy megindult a szive, megtelt könnyekkel a szeme nem csak a fiatal érző kebleknek, hanem néném asszonyék tánczra perdülve, eljáratták a „rókátánczot“ férjem-uramékkal.

A nevezett lap úgy látszik, hogy most, midőn már kifogyott az új nótákból, előveszi a régit, megint Szivák Imrével foglalkozik és megint azt mondja, a mit a korteskedés alatt mondott, hogy Szivák nem tett semmit a város érdekében, hanem „rút egyéni érdekek uszály hordozójává szegődött és nem a közügyek jóra fordulását, hanem csupán csak azt tartotta szem előtt, hogy pártja a hatalom, ő pedig a mandátum birtokában állandóan megmaradhasson.“

No hát tisztelt cikkírója „A F. 48-as Népkör“-nek, vegye ön tudomásul, hogy mi, meg vagyunk arról győződve, hogy maga sem hiszi el azt, a mit írt. Ezt annál is inkább merjük állítani, mert hiszen ezelőtt is, de ma is, az önök pártjának többsége mindig azt hangoztatta és hangoztatja, hogy dr. Szivák Imre érdemeit elismerik; elismerik azt, hogy sokat tett, sokat fáradt a város érdekében, fáradságát, és tevékenységét siker is koronázta, de azért voltak ellene, mert a párt vezetőinek működésével nem voltak megelégedve, azért buktatták el, mert pártjának uralmától akartak megszabadulni.

Kiváncsiak vagyunk rá magunk is, hogy négy év mulva elmondhatjuk e mi ugyan azt Hock János képviselőről, mit az önök pártjának kevésbé elfogulatlan egyénei mondanak Szivákról?

Elmondhatjuk-e mi azt, hogy Hock Jánosnak a város érdekében kifejtett tevékenységét és sikeres működését elismerjük és méltatjuk, de önökkel, az önök működésével megelégedve nem vagyunk? Mert már egy éve, hogy Hock János úr képviseli városunkat az országgyűlésen, de még azt sem mondhatjuk el róla, mit a körösi szentelt vízről: „sem nem árt, sem nem használ.“ Sőt ha nem csalódunk, inkább árt, mint használ.

Még az is megtörténhet, hogy az önök működésével meg leszünk elégedve, de az eddigiekből következő Hock János uréval aligha leszünk.

Az is meglehet, hogy tévedünk, ámbár azt nem igen vagyunk hajlandók beismerni, mert Hock János úr működését úgy a napi sajtóból, mint más uton is figyelemmel kísérjük. Felhívjuk azonban önöket t. uraim, hogy legyenek kegyesek bennünket felvilágosítani arról, hogy ugyan tett-e már a község vagy egyesek érdekében valamit az önök által dicsőített Hock János úr?

Mi csak annyit tudunk Hock János úrról, hogy nagyszerű politikai szónok, mint ilyen, beszélt az ország-házban a kormány ellen és a szabadelvű eszmék ellen. Nagyszerű író; mint ilyen írt is egy imakönyvet, melyet egyszerű kötésben olcsón, díszes kötésben drágán meg is lehet venni.

Kitünő hitszónok, mint ilyet, hallottuk is nagypénteken beszélni a csongrádi temetőben.

Demagóg népszónok, mint ilyen a mult évben a „Polgárikör“ udvarán a sárgaföldig legyalázta a Szivákpártot. Egyszerűen sok jó tulajdonságait ismerjük, de a község érdekében kifejtett tevékenységéről még eddig mit sem tudunk.

Még eddig azt sem tudjuk, hogy az ártéri birtokosok érdekében beadta-e azt a kérvényt, melylyel Csongrádváros községi képviselő testülete megbizta, hogy az árvízvédekezés költségeket ne a község, hanem az ország viselje? Pedig már innen-onnan egy éve, hogy fel lett kérve annak beadására.

Azt ugyan olvastuk, hogy megrongált egészségének helyreállítása végett hat heti szabadságot kért, ezt készséggel meg is kapta.

Nem is vontuk volna kétségbe betegségét, ha időközben, éppen pártjának egyik benfentesétől azt nem hallottuk volna, hogy tulajdonképpen nem a megrongált egészségét ment helyreállítani Rómába, hanem imakönyvét francia fordításban akarja bemutatni és felajánlani XIII-ik Leó pápa ő szentségének.

Most már, hogy ez e az igaz, vagy pedig amaz, azt szeretnénk egész alapossággal megtudni.

Különben legyen meggyőződve a t. cikkíró úr, hogy mi, figyelemmel kísérjük Hock János úr működését és annak idejében nyilvánosságra is hozzuk. — Majd akkor meglátjuk azt, hogy tett-e Hock János úr legalább annyit a város érdekéért, mint az önök által annyira megkritizált dr. Szivák Imre!

Az önök által elkoptatott nótákat egészen újra átdolgozva, más szöveggel fogjuk fülükbe énekelni.

A népszerűség paripája.

Ma már innen-onnan két évtizede annak, hogy városunk belbékéjét megzavarták; fellázították a polgárságot az előljárással ellen, meggyűlöltették az értelmes osztályt a néppel, viszálykodást, egyenlenséget hintettek el csak azért, hogy a hatalmat kivegyék azok kezéből, a kik állítólag visszaéltek a nép bizalmával. Midőn megbuktatták a rendezett tanácsot, községgé degredáltak a várost, azon vette magát észre a nép, hogy be van csapva, mert éppen azok kezébe került a község kormányzata, a kiktől minden áron szabadulni akart.

Azóta, hol az egyik, hol a másik párt kerekedett felül, de a megzavart béke soha helyre nem állott, annak pedig az egyszerű oka az, hogy a hatalomról leszorított párt, sohasem szünt meg áskálódni, izgatni azok ellen, kiket a nép bizalma a község ügyeinek vezetésével megbizott.

Mindazonáltal azt hittük, hogy a megzavart béke előbb-utóbb helyre fog állni. Meg voltunk győződve, hogy a versengő pártvezérek figyelembe veszik a város érdekét, a polgárság

nyugalmának érdekében saját egyéni híuságukat félre téve, baráti jobbot nyujtanak egymásnak és egymást támogatva, teljes odaadással tehetségük szerint fogják a pártharek által sokat szenvedett közönség ügyeit előbbre vinni.

Még most is abban a meggyőződésben élünk, hogy a béke okvetlenül helyreállt volna, ha azt, egy ember véletlen megjelenése meg nem zavarja.

Ez az ember, ha ugyan annak lehet nevezni, Hegyi Antal plébános volt.

Hegyi Antal mielőtt kinevezett csongrádi plébánossá, boldogult Peitler Antal volt megyés püspökünk oldala mellett működött, mint titkár. Peitler halála után váci püspökké Schuster Konstantin ő exellenciája nevezte ki, a ki midőn állását elfoglalta, daczára annak, hogy Hegyi felajánlotta további szolgálatát, kijelentette, hogy nincs szüksége titkárra. Valószínű, hogy ő exellenciája már előre informálva volt arról, hogy Hegyi Antal összeférhetetlen, azonfelül kapzsi természetével kijönni teljesen lehetetlen. De mivel mint volt püspöki titkárt káplánná degradálni nem akarták, kénytelenek voltak becses személyével Csongrád városát tenni szerencsétlenné.

A csongrádi nép egyik jellemvonása a hiszékenység; hitt és bizott, hogy Hegyi Antal lesz az az ember, a ki békebirája lesz a békétlenkedőknek, ki fogja egyenliten az egyenlenséget, ki fogja békíteni az ellenségeskedőket és így meg fogja szüntetni a nép és az értelmiség közt dúló adáz harcokat.

Ezt méltán várhatta tőle e város összes polgársága, úgyszintén mint művelt embertől, úgyszintén mint lelkiatyától. Mert hiszen a róm. kath. lelkészek azok, kiknek hivatásuk Krisztus urunk magasztos tanait nem csak hirdetni, hanem követni is.

Nekik kell példát mutatni, nekik kell megmutatni azt, hogy Krisztus urunk tanait, hogy kell követni és hogy kell azokkal élni, azokat alkalmazni.

Keresztényi türelmet, önmegtagadást és szeretetet hirdetett Krisztus urunk.

A kik az ő tanát vallják, de még inkább a kik az ő magasztos elveit hirdetik, azoknak kell példát mutatni arra, hogy mi az a keresztényi türelem, az önmegtagadás és a szeretet.

Ha mi, Krisztus urunk tanainak egyszerű követői megbotlunk, ha vétünk is a magasztos és egyedül üdvözítő tanok ellen, nekünk az megbocsájtható. De ha Krisztus urunk tanainak hirdetői, a keresztényi fenéségek elveket lábbal tiporják, sőt azt öntudatosan, szándékosan félremagyarázzák, azok sem itt a földön, sem ott az Isten ítélőszéke előtt bocsánatra nem számíthatnak. Itt a földön megvetésre, az Isten ítélőszéke előtt pokolra számíthatnak.

Hát ugyan Hegyi Antal r. kath. lelkész, szentszéki ülnök és plébá-

nos, követi-e Krisztus tanait? Mutat-e példát arra, hogy miként kell Krisztus urunk tanait követni? Tudja-e, hogy kell azokkal élni, azokat alkalmazni?

Hát nézzük, hogy a keresztényi türelem meg van-e szeretett szent atyánkban? Hogyne volna! Hát nem ő volt-e az, a ki az egyház szolgálatában elaggott Keviczki Györgyöt arculverte, elcsapta, öregnapjaira a legembertelenebb módon kenyerétől megfosztotta?

Hát nem ő volt-e az, a ki egy koros szülésznőt, özvegy Magdics Gáspárnét a templomban, tehát felszentelt helyen megöklelt és megvergődött annyira, hogy ennek következtében súlyosan megbetegedett, az ügy pedig a szegedi bünyefnyító törvényszéknél Hegyi Antal elmarasztalásával lett befejezve?

Nem ő volt-e az a duhaj pap, a ki ájtatos keresztény híveket a kereszténység jelképével, a feszülettel agyba-főbe verte?

Nem ő-e az, a ki, mint lapszerkesztő, rágalmoz, hazudik, benyul a családi élet szentélyébe, lábbal tiporja mások, nálánál becsületesebb, tisztább jellemű férfiak egyéni becsületét?

Elesapással fenyegeti azokat, a kik hivatásuknak sokkal jobban megfelelnek, mint ő papi hivatásának. Ha azt gondolja talán Hegyi Antal, hogy akad közöttünk oly hitvány ember, a ki oktalan fenyegetéseit és örült gyanúsításait figyelembe veszi, hát akkor sajnálatra méltóan csalatkozik.

Az önmegtagadás meg éppen nem tartozik jellemvonásai közé. — Tudja azt mindenki, hogy szeretett plébánosunk a legkapzsisabb ember a földhátán. Kapzsiságával annyira vitte, hogy a kengyel szerencsétlenséget is jőpénzért temette el. Daczára annak, hogy 48-as férfinak vallja magát, mégis kijelentette az iparos ifjuságnak, hogy márczius 15-ikének emlékére csak az esetben hajlandó misét tartani, ha a miséért járó díjat előre kezeihez fizetik.

Kapzsiságának bebizonyítására számtalan adattal rendelkezünk ugyan, de ezen gyenge oldaláról annyira ismeretes, hogy feleslegesnek tartjuk az egyes esetek tárgyalását.

A keresztényi szeretetet meg egészen nélkülözi. Nem szereti, csak önmagát és a pénzt.

Nem szándékunk hasonló hangon beszélni, mint a „Tiszavidék“ f. hó 19-én megjelent számának „Pákalicz sajtó“ című cikke beszél, mert hiszen ahoz a piszkos moeskolódáshoz mi nem értünk. Ahoz csak azok értenek, a kik magok is piszkokban fetrengenek. Azonban kénytelenek vagyunk annak némely passusait határozottan visszutasítani. —

Ha Hegyi Antal plébános úr, az emberiség szeméjének tart bennünket, azzal mit sem törődünk, mert a plébános úr nem is tartozik az emberek közé. A csatangoló, sűrűn gazdát eserelő, bunkóznivaló veszett

kutya marásának meg minden becsületes ember ki lehet téve.

Veszedelemes paripa a népszerűség. Könnyen meghagyja magát nyergelni; lehet is ideig-óráig büszkén tánczoltatni, de azért még eddig nem akadt senki, a kit le ne dobott volna. Hegyi Antal is megnyergelte a népszerűség délibáb paripáját, nyargal is rajta veszettül, de meg vagyunk győződve, hogy rövid idő múlva őt is le fogja dobni a szemétre, a hova való.

Válasz

a névtelen rágalmozónak.

A kik szórakozást és örömet találnak abban: miként szokta a „Tiszavidék“ jeles tollú (?), névtelen cikkírója egyesek becsületét megtámadni és a személyes meghurcolás undok munkáját példátlan módon végezni, azok esőmőről gyönyörködhetnek a fent említett lap e hó 19-iki számában közzé tett egyik cikkben; s viszont méltó megbotránkozással dobták el kezeikből azt a remek lappéldányt mindazok, a kik az emberi tisztességre és becsületre valamit adnak. A névtelen cikkíró fékevesztett haragjában és nemtelen bosszúja által vezérelve alaptalanul és igaztalanul, minden ok nélkül támadja meg személyemet; rágalmoz és becsületes. Azért mondom, hogy igaztalanul, ok nélkül támad, mert én ez ideig nem személyeskedtem. Az irodalmi tisztességről nem feledkeztem meg eddig és nem fogok megfeledkezni a jövőben sem.

A papiros türelmes portéka, lehet ráírni mindent. Az írásmód az író egyéniségétől függ és nyíltan kijelentem, hogy tiszta jellemmel olyan módon nyilatkozni, mint a „Tiszavidék“ cikkírója nyilatkozott, még akkor sem lett volna szabad, ha meghurcoltatásomnak bárminő elfogadható oka volna.

Nagyon csodálkozom, hogy a „Tiszavidék“ felelős szerkesztője tért engedett a szóban forgó cikknek. — Kár volt felülnie valamelyik jóakaróm (?) piszkos lelkű besugásának! A szerkesztő urnak meg kellett volna előbb győződni arról, hogy vajjon közreműködtem-e a „Csongrádi Lap“ban bármikor megjelent olyan cikk megírásában, mely akár a plébános úr, akár másnak a személyére nézve sértő volt; azt mondják rólam szavahihető, becsületes emberek, hogy én tárgyilagosan írok.

Különben minek védekezem! Személyemet és működésemet felemelt fővel merem e város közönségének bírálatára bocsátani.

Hanem, ha szabad a főtisztelendő plébános urat, mint lapszerkesztőt egész tisztelettel kérdezni, mondja csak, a tisztességgel megegyeztetetők tartja-e azt, hogy bárkinek is a családapi minősége egy újságban tárgyalassék? Főtisztelendő úr! annak a megbírálására, hogy én milyen jó családapa vagyok, csak annak van joga, a ki hozzám egész közel áll. Szíveskedjék nevemben megmondani az aljas lelkű cikkírónak, hogyha

azt akarja megtudni, hogy én milyen jó családapa vagyok, kérdezze ezt meg a családom valamelyik tagjától; fáradjon el lakásomra és ha megtisztelő látogatása alkalmával szerencsém lesz a finom tollú cikkirót megismereni, hát majd arra is megtanítom (hozzá méltó eszközzel), hogy másnak a családi életébe oly módon beleavatkozni nagyfokú szemtelenség!

Hát én a dolog komolyabb oldalát ezzel befejeztem. Most már átértem a cikk azon részének taglalásába, mely kiváló szellemeskedéssel foglalkozik csekély személyemmel. — Arra a nevetséges vádaskodásra, hogy én a „Csongrádi Lap“ szerkesztője által írott cikkeket átjavítom, vagy átdolgozom, nem is érdemes válaszolni. E lapok szerkesztője nagyon jól kezeli a tollat: oda üt, a hová cselez; úgy üt, hogy a kit talál, meg ne sajnáljon; hanem ismeri az embereit: ezeket érdemük szerint mosdatja, cizírogatja meg.

Azt mondja a cikk ártatlan lelkű írója, hogy én ravasz vagyok. Ismeri ezt a közmondást: „Wie der Schelm ist, so denkt er“? vagyis: „A milyen a kópé, úgy gondolkodik“!? Hát bizonyosan tükröbe nézett a jó madár s magáról szólott akkor, midőn egyik jeles erényét a ravaszságot nekem akarná tulajdonítani. Úgy vélem — és csak legyen őszinte maga iránt — beismerheti, hogy a ravaszság az alatomossággal neki a fényes tulajdonsága!

Az sem rossz, mikor a „Tiszavidék“ állandó publikumának mulattatására megirt s irodalmi magas színvonalon álló cikkek úgy emlékeznek meg rólam, hogy nagyon értek az adósság csinálásához, de a visszafizetés a nagy harang gondja. Hát bárcsak azé volna! Nemcsak nekem van ám adósságom, hanem más ember fiának is van; de tudtommal a nagy harang senki másnak, csak a papnak keres s így igen természetes, hogy csak a pap adósságát fizeti az ki. A magam fajta szegény ember pedig munkájával keresi meg azt a költséget, a miből azután adósságát is kifizeti.

Hanem a nagyszerű kirohanás utolsó passzusa méltóan fejezi be a cikket. Tanítói működéséről beszél s olyan formán látszik, mintha azt akarná mondani, hogy hát én nem igen értek a tanításhoz. Erre, engedje meg, ismét a főtisztelendő úr becses véleményére apellálok. Ha valaki előttem azt állítaná, hogy például a főtisztelendő úr nem tud misét mondani, hát én azt kötözni való bolondnak tartanám. De én nem akarom a cikkirót — mert engem tanítói működésében is kicsinyel — az őt méltán megillető titulussal illetni. A magam részéről e téren is szívesen kiállok és vállalom a kritikát — csak azután a bíráló úrnak legyen elég szellemi képzettsége a dolog helyes és igazságos elbírálásához.

Különbösen úgy vélem, hogy tanítói működésemmel ez ideig meg volt a felsőbb hatóság elégedve. De ha a „Tiszavidék“ finom modorú cikkirójának úgy tetszik, hogy e téren meg-

vonja fölém elismerését, hát jól van; vonja kétségbe tanítási képességemet, egy cseppet sem sajnálom, legyen az övé az érdem, az elismerés: egészséggel viselje. Én majd ezentúl is működöm tovább, ha ugyan „kiváló nagy érdemeim elismerésül“ állásomról el nem esapat a főtisztelendő úr!

Még csak annyit, hogy teljesen ideje volna már felhagyni mindkét részről a személyeskedéssel. A mennyit a kerék föl, annyit le. — Változnak az idők és senkinek a hatalma, uralma nem tart örökké, mert minden mulandó a nap alatt. A költő versének első része: „A nép kegye játszva emel“, immár beteljesedett, de a második része is be fog teljesedni: „Mosolyogva ver le“; a legerősebb pártot is mosolyogva buktatja meg az a nép, mely rajongva küzdött annak győzelméért.

Sövényházy Antal.

UJDONSÁGOK.

— február 26.

— **Főispánunk körútja.** Talián Béla, vármegyénk és a szomszédos Békésvármegye főispánja, az utóbbi megyében körutat tett a „Békésmegyei Közlöny“ hire szerint, hogy sora látogatta a megyebeli községeket és személyesen betekintett azok közigazgatási ügyvitelébe. A főispán urat mindenütt szívélyesen fogadták.

— **Kaszinói közgyűlés.** A csongrádi kaszinó, 1893. febr. 19-én tartotta éves rendes közgyűlését. A közgyűlés legfőbb tárgya a tisztújítás volt. A tisztikar a választmánynyal együtt a régi maradt, csupán az eltávozott dr. Cicatricis Lajos megyei főjegyző úr helyett lett Sövényházy Antal polg. iskolai tanár úr választmányi taggá választva. Elnök: Réti Ernő. Alelnök: Szabó Imre. Jegyző: Frank Zoltán. Pénztáros: Herke Ferencz. Könyvtáros: Komjáthy Mór és rendező: Szilberleitner Ferencz úr lett.

— **Pótállamsegély.** A vallás- és közoktatásügyi m. kir. minisztérium, a csongrádi községi polgári és elemi iskolák szükségleteinek részbeni fedezésére az 1892 93. tanévre 400 frt pótállamsegélyt utalványozott. E szerint a f. tanévre engedélyezett államsegély most már 10500 forint.

— **Hangverseny.** Vettük a következő meghívót. Meghívó. A csongrádi izr. négyzet pénztára javára 1893. márczius hó 4-én a „Pannónia“ szálló dísztermében hangversenyyel egybekötött táncestetélyt tart. — Műsor: Szavál: Frank Zoltán úr. Zongorajáték, előadja: Bojniczer Flóra k. a. Enek, előadja: Kállay Lujza k. a. Felolvasás: Frank Zoltán úrtól. Szavál: dr. Dékány Béla úr. Énekel: Kállay Lujza k. a. A hangverseny erkölcsi és anyagi sikeréért a buzgó rendezőség mindent meg tett. A mint halljuk, közönségünk nagy készülődéssel és várakozással néz a hangverseny elé. A fenti műsor a mi szemünkben is biztosítékot nyújt egy sikerült és élvezetes estélyre. Kállay Lujza k. a. — a szegedi színház kedvelt primadonnája — a napokban nagy sikerrel hangversenyezett H.-M.-Vásárhelyen is. Ajánljuk t. közönségünk figyelmébe az érdekesnek ígérkező estélyt. — Kik meghívót tévedésből nem kaptak s arra igényt tartanak, forduljanak ez iránt dr. Buk Herman egyleti titkár úrhoz, vagy Frank Zoltán polg. isk. tanárhoz.

— **A kir. tanfelügyelő elismerése.** Csongrádvármegye kiváló ügybuzgalmú kir. tanfelügyelője, dr. Tergina Gyula, a csongrádi lemondott iskolazék elnökének, Ujhelyi Nándornak a tanügy fejlesztése érdekében kifejtett tevékenységeért elismerését és köszönetét fejezte ki.

— **Színészlet.** Dobó Sándor, városunkban is előnyösen ismert jeles színész, 32

tagból álló operette társulatával a szomszédos Kunfélegyházán igen szép sikerrel tartja előadásának változatos sorozatát. Mint a „Félegyházi Hírlap“ írja 16 év alatt a Félegyházán megfordult színigazgatók közül egy sem birt oly kedvező anyagi előnyt elérni, mint Dobó színigazgató jelenlegi társulata. A bőjt alatt Dobó, hozzánk is át szándékozik jönni 12 előadásra. Ezen tervét a színigazgató úr csak úgy valósíthatja meg, ha Csongrád város közönsége kellő számmal bérlet ivét aláírja, mert ily nagyszabású szintársulatnak fenntartása, havonként tetemes költséggel jár. Értésülésünk szerint bérletben a következő új darabok adatának elő: „Szultán“, „Katonás kisasszony“, „Kis molnárné“, „Madarász“, legújabb operettek. „Atyafiak“, „Thermidor“ pályadíjat nyert színművek. „Pezsgő“, „Bolondok háza“, „Kapuvár“, új vigjátékok. „Apja leánya“, „Szép Darinka“, „Sanyaró Vendel“, énekes népszínművek. stb. Az előadások tartására a „Pannónia“ nagyterme, czélszerűen berendezett mellék helyiségeivel együtt, a közönség kényelme tekintetében semmi kívánni valót sem hagy fenn s a régi tapasztalatból ítélve a téli színi előadások városunkban mindég jövedelmezőbbek mint a nyáriak.

— **Nagybőjti vezeklések.** Mint értesültünk, Hegyi Antal véghetetlen szelidségű lelkipásztorunk, a keresztényi türelem két lábán járó példányképe, a 40 napi bőjtöt jámbor keresztényhez méltó módon fogja keresztül vezetelni. Amennyiben szent hitünk czéljainak megvalósítása érdekében éhen-szomjan bőjti oktatásokat és szent felolvasásokat fog tartani: I. Az oktatások előnyéről a szakácsnök fölött. II. A parochiai jégverem vagy a „ház“ becsülete. III. Adakozzunk szent hitünk czéljaira, vagy a telhetetlen papzsák. IV. Előfizetési felhívás a „Tiszavidék“ című igazságra vezető sajtakaróra. — Végül pedig szent atyánk a keresztény katolikus hívők általános bámulatára meg fog kergülni. — Mint látható, a műsorozat eléggé változatos; ennél fogva melegen ajánljuk a szent szűz özvegyek figyelmébe.

— **Már megint hazudott.** Hogy mitmindent össze-vissza hazudik Hegyi Antal szelidlelkű szent atyánk szerkesztése alatt megjelenő „Tiszavidék“, arra nézve hivatkozunk a f. hó 19-én megjelent számában „Pákulicz sajtó“ című cikkének a következő passzusára: „Talián Béla főispán úr saját nyilatkozata szerint a békességet ohajtja és akarja és e szándékának kivételére a sajtó támogatását is elvárja. Sőt kiltásba helyezte, hogy ha az ellenzék nyugodtabb és tárgyilagosabb hangot használ, ugyanezt a megyepárti sajtóra is rá fogja parancsolni.“ No hát mi, egyáltalában nem vagyunk hajlandók elhinni, hogy a főispán úr ő méltósága a „ráparancsolni“ kifejezést használta volna. Hanem a helyett valószínűleg azt mondhatta, hogy oda fog hatni, a mi természetes is. Azt azonban elhiszük, hogy Hegyi Antal úr nagyon szeretne bennünket erőszakkal elnémíttatni, hogy azután derűre-borura pusztai módon, szabadon rágalmazhatna mindenkit, a ki az ő tetteit bírálgatni merészkedik. — Hát t. kollégánk a „Szentés és Vidéke“ mit szól ehhez?

— **Az új ezüst-koronák veretése** a jövő hóban befejezést nyer s május 1-én forgalomba bocsájtják.

— **Bosnyák képek.** Irta Abonyi Árpád (Athenaeum Olvasótára. VI. kötet. Ára 50 kr.) Tizenhárom bosnyák kép van Abonyi Árpád kötetében egybegyűjtve. Itt ott láttuk, olvastuk őket egyenkint. Szerettük bennök az író rövid szavát, színes képeit, éles megfigyeléseit, az előadás egyszerűségét. Most, hogy ez elbeszélések összegyűjtve megjelentek, nem egyes darabokat látunk, hanem azok által egy egész képet, nem egyes történeteket a boszniai háborúról, hanem magát a hadjáratot. Egy egész kis bosnyák ethnografia tárul elénk: látjuk, miként fogadta, viselte és szenvedte meg a szóvalan bosnyákokat az invasio, látjuk, milyen az az ország, melyet drága véren váltottunk magunkhoz. Megelevened-

nek előttünk a hódító katonák nyomorúsága és rettentő szenvedélyük, szinte ránk száll a lager unalma, szinte velök érzünk a szabadságukat sirató bosnyákokkal. E hatás mindenképen dicséretére szolgál az ironak, régi elve a művészetnek, ha magad sirsz, minket is megrikatsz; régi bizonyossága a hatásnak, ha az író magával tud vinni. Im ez általánosságban elmondott észrevételek annyit látszanak ígérni, hogy Abonyi kötyvét nem szabad olvasatlanul hagyni. De ez még nem minden, van

a rajzok között négy, a melyet bátran oda lehetne állítani irodalmunk legjobbjai közé: Távirdafák a hóban. Az alvó regiment, Bosnyák asszonyokról és a Hatszáz lépés. Eszünkbe jut egy pillanatra Wereschagin és Tolsztoj. Mintha amabban az orosz festő színeit használta volna, emezekben az orosz elbeszélő tollát. Oly eleven és megkapó mind a négy, oly nyugodt és biztosan van írva, hogy e tekintetben társai elmaradnak tőlök.

Abonyi művész ezekben a rajznak,

művésze a leírásnak; ebben emelkedik legmagasabbra, kötetében ez jelenti a fejlődés mozzanatát. Az értékes kötetet, mely az Athenaeum kiadásában jelent meg, legmelegebb figyelmébe ajánljuk mindenkinek. A kötet egy ujjában megindult és nagy népszerűsége és elterjedése érdemes vállalatnak, az „Athenaeum Olvasótárának“ képezi hatodik kötetét s e vállalat csinos külalakjában látott napvilágot. E barátságos külsejű zöld kötetek mindegyike 50 krajczárért kapható.

Vasuti menetrend.

Csongrádról indul	d. e.	9 15
Gátérre érkezik	—	9 53
Félegyházára	—	10 18
Szegedre ind. (sz. v.)	—	12 18
Szegedre érkezik	—	1 46
Budapestre ind. (gy. v.)	—	11 01
Budapestre érkezik	d. u.	1 20
Csongrádról ind.	d. u.	3 00
Gátérre érkezik	—	3 38
Félegyházára	—	4 03
Szegedre ind. (gy. v.)	—	4 57
Szegedre érkezik	—	5 56
Szegedre ind. (sz. v.)	—	5 02
Szegedre érkezik	—	6 57
Budapestre ind. (sz. v.)	—	4 57
Budapestre érkezik	—	8 50
Budapestről ind. (sz. v.) d. e.	—	8 25
Félegyházára érkezik	—	11 08
Csongrádra ind.	d. u.	12 35
Gátérre érkezik	—	1 05
Csongrádra	—	1 38
Szegedről ind. (gy. v.)	—	9 57
Félegyházára érkezik	—	10 59
Csongrádra ind.	—	12 35
Csongrádra érkezik	—	1 38
Budapestről ind. (sz. v.) d. u.	—	12 25
Félegyházára érkezik	—	4 46
Budapestről ind. (gy. v.)	—	2 35
Félegyházára érkezik	—	4 56
Csongrádra ind.	—	5 20
Gátérre érkezik	—	5 47
Csongrádra	—	6 20
Szegedről ind. sz. v.	—	3 05
Félegyházára érkezik	—	1 41
Csongrádra ind.	—	5 20
Gátérre érkezik	—	5 47
Csongrádra érkezik	—	6 20

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

STOWASSER J.

cs. és kir. hangszergyáros.

Egyedüli szállítója az összes budapesti katonai zenekaroknak, valamint több vidéki színházaknak stb. stb.

Budapesten, II. ker., Lánchíd-utca 5. sz.

Ajánlja a n. é. zenekedvelő közönségnek és zeneegyesületeknek saját gyártmányu

hegedűit, gordonkát, nagy bőgőit, czimbalmaikat, továbbá mindennemű fuvó- és verő-hangszereit s azoknak alkatrészeit

Ariston 8, 18 és 24 füt Kóták 20 és 50 kr — Phönix 14, 20 és 40 füt. Kóták 50, 60 és 70 kr. — Legujabb Poliphon 10, 16, 30 fütől 50 fütig — Kóták 30, 50, kr. és 1 füt — Simphonium 5, 18 30, 40 és 50 füt — Kóták 30, 50, 60 és 70 kr — Legujabb ugynevezett népzóitéra, mely hangszeregy óra alatt könnyen megtanulható, 2 fütől 10 fütig.

Harmonikák 2 fütől feljebb Mindennemű javítások gyorsan, jól és olcsón eszközöltetnek.

Képes árjegyzék kívánatra bérmentve megküldetik.

REGALÉRIÉRIK-
ÉS VENDEGLŐSÖKNEKI
ELSŐ RENDŰ
DREHER ANTAL
kivitei palackszerek főraktára
KOVÁCS ÉS MEZEY
KÖBÁNYA,
Kápolna-utca 13-ik szám alatt a sor-
főde közelében közlötben.
KÖZPONTI IRODA ÉS
megrendelési cím eskis
KOVÁCS ÉS MEZEY, BUDAPEST
thea-, rum- és
cognac-nagykereskedők.
Székeltésre eskis plombált látlak használ-
tatnak, melyek palackzárlatnyit vagy törést
teljesen kizárnak.
ÁRJEGYZÉK KIVÁNATRA BÉRMENTESEN.
Legolcsóbb és legszolidabb
PALACKSER BEVÁSÁRLÁSIHELY
Kövacs István.
Tiszelt barátainak a vidéken közönlötet mon-
dok az irántam, mint a Dreher és Gótschling cég volt
intézlötje iránt tanúsított jóindulatlötökért és kérem azazt
ny vallatatomban is részlötteni Kóvacs István.
LEGOLCSÓBB ARAK
KEDVEZŐ FELTÉTELEK.

Minden kiállításon legmagasabb kitüntetéseket nyert

18

GRÓF ESTERHÁZY COGNAC

mely tiszta borból készül és ezért a közönlötég legkedveltebb itala,

Központi-iroda: Budapest, külső vácz-ut 23.

mindenütt kapható.

Csongrád, 1893. Nyomatott Schwarcz Sándor könyvnyomdájában.